

[Kirkeministeren.]

bejder under meget strenge vilkår. Mange af sømandspræsterne har også visse strenge arbejdsbetingelser. Nu kommer dertil ca. 20 præster i Sydslesvig, der også har søgt derned, fordi de drives af et kald, men som ligeledes i nogen måde er distanceret den dag, de vil søge hjem igen.

Men det var ikke alene dem, jeg tænkte på, men også den kategori, man kan kalde de fastkørte præster herhjemme, præster, der i og for sig kan være udmærkede, men som ikke i det lange løb har kunnet opretholde kontakten med den menighed, de har arbejdet i. Det ville være lykkeligt, tror jeg, og bevirke en fornyelse for disse mennesker og også for de menighedskredse, hvor de arbejder, hvis der kunne finde et skifte sted.

Forslaget gik imidlertid ikke igennem, sådan som det var fremsat. Man erkendte fra alle sider, at problemet er der, at det er tungt og alvorligt, og at det må løses. Det er med meget dyb beklagelse, jeg konstaterer, at man ikke har løst det spørgsmål. Jeg vil gerne sige det sådan, at jeg, når man løfter spørgsmålet op i et højere plan, synes, at det i det lange løb kan være farligt for et demokrati at erkende klart og åbent tilstedeværelsen af et tungt og alvorligt spørgsmål, der trænger sig på til løsning, men bare fordi det kræver en smule offer, da simpelthen at sige: Javel, men det lille offer vil vi ikke bringe. Det problem, hvis tilstedeværelse vi erkender, hvis alvor vi erkender, det lader vi ligge ganske uløst, og det offer, der kræves af os, vil vi ikke bringe. Jeg tror, det vil være skæbnesvangert ikke at gøre det, men man har altså ikke villet. Tre af folketingets fem udvalgsberettigede partier gik imod, derfor finder jeg ikke, der er noget at gøre i denne omgang; vi må så, sådan som det nu engang er gået, også i det andet høje ting, ordne de ting, som nu presser sig på, og som må ordnes i denne omgang. Men jeg nærer dog håb om, at det omtalte problem, der virkelig også trænger sig på, og som ubetinget må løses, må kunne løses senere hen, og jeg håber inden altfor længe.

Jeg skal dermed anbefale lovforslaget i den skikkelse, hvori det nu foreligger, til velvillig behandling i det høje ting.

Johannes Hansen: Således som lovforslaget forelå ved fremsættelsen i det andet høje ting, var der tre områder, eller jeg vil hellere sige to områder, om hvilke det var givet, at interessen særlig ville samle sig. Disse to områder var for det første valg-

retsreglerne ved menighedsrådsvalg og for det andet indstillingsreglerne ved præsteembeders besættelse. Desuden rummede lovforslaget en del enkeltheder, der hver for sig kunne være betydningsfulde nok, men som dog ikke kunne påregnes at samle samme opmærksomhed under debatten som de to nævnte områder. En del af disse enkeltheder har det andet høje ting vedtaget uændret, andre er gennemført i ændret form, og nye bestemmelser er tilføjet. Man har desuden drøftet de spørgsmål, den højtærede minister for nylig nævnte her fra talerstolen.

Alt, hvad der således er vedtaget i folketinget, kan jeg tiltræde. Jeg kan overhovedet tiltræde lovforslaget i den skikkelse, hvori det foreligger, men hvis der fra anden side bliver fremsat ønske om udvalgsbehandling, er mit parti alligevel villig til at medvirke derved. Jeg vil dog gerne fremhæve vort ønske om, at lovforslaget vedtages indenfor et meget kort tidsrum, nærmere angivet, at det lykkes at gennemføre, det, inden rigsdagen om ikke mange dage tager påskeferie. Jeg anser det for muligt at få det gennemført inden den tid.

Som lovforslaget foreligger til behandling nu, er de paragraffer udgået, der angår andre indstillingsregler ved præsteembeders besættelse, og jeg må ligesom den højtærede minister beklage, at dette er sket. Jeg må samtidig indrømme, at jeg ser ikke nogen udvej for, at spørgsmålet her i tinget kan løses i forbindelse med det foreliggende lovforslag. Hertil er det for kompliceret, især når man tager hensyn til, hvor delte meningene har vist sig at være under sagens behandling i folketinget.

Vi står her overfor et lovgivningsområde, hvor der er grund til at lægge vægt på, at anskuelserne bøjes mod hinanden, så der bliver opnået den størst mulige enighed om de regler, der gennemføres. Ganske vist gælder også her det gamle ord, at lov er lov, og lov skal holdes. Men vi befinder os alligevel på et lovgivningsområde, hvor det er ret afgørende, om loven ude i befolkningen mødes med velvilje eller uvilje af de interesserede kredse.

Efter at jeg har udtalt dette, vil jeg meget gerne anerkende det initiativ, den højtærede kirkeminister har udvist ved fremsættelsen af sit forslag om indstillingsreglerne. Ministeren har derved fået dette spørgsmål ført frem på en anden måde end for til offentlig debat, og spørgsmålet vil forhåbentlig dermed være rykket sin løsning et betydeligt skridt nærmere.

Forøvrigt er spørgsmålet ikke nyt. Det